

Gærdesmutter og bjørnen

En sommerdag gik bjørnen og ulven ud at spadserere i skoven. Pludselig hørte de en fugl, der sang så dejligt, og bjørnen sagde: "Hvad er det for en fugl, som synger så kønt, bror ulv." "Det er fuglenes konge," sagde ulven, "den må vi bøje os for." Det var imidlertid gærdesmutteren. "Hvis det er tilfældet, vil jeg også gerne se dens palads," sagde bjørnen, "lad os gå derhen." "Det er ikke så nemt, som du tror," svarede ulven, "du må vente, til dronningen kommer." Kort efter kom kongen og dronningen med næbbet fuldt af føde til deres unger. Bjørnen ville straks gå ind, men ulven trak den i ærmet og sagde: "Nej, du må vente til kongen og dronningen er gået igen." De lagde så nøje mærke til det hul, hvor reden var, og travede så af sted. Men bjørnen havde ingen ro på sig, den ville se det kongelige slot, og lidt efter vendte de tilbage. Nu var kongen og dronningen for alvor fløjet ud, og da den kiggede ind i reden, så den, at der lå en fem seks unger derinde. "Er det det kongelige slot?" råbte bjørnen. "Det er da et usselt palads. I er heller ikke kongebørn, I er uægte børn." Da gærdesmutterne hørte det, råbte de rasende: "Det er ikke sandt vores forældre er hæderlige folk, det skal du komme til at stå til regnskab for." Bjørnen og ulven blev bange og vendte om og satte sig i deres huler. De små gærdesmutter blev ved med at skrig og larme, og da forældrene kom hjem med mad, sagde de: "Om vi så skal sulte ihjel, rører vi ikke så meget som et flueben, før I har sagt os, om vi er ægte børn eller ej. Bjørnen har været her og fornærmet os." "Vær kun rolig, lille børn, den sag skal jeg nok klare," sagde den gamle konge og fløj sammen med dronningen hen til bjørnens hule og råbte: "Hvorfor har du fornærmet mine børn, gamle brumbasse. Det skal komme dig dyrt til at stå, det må afgøres i en blodig krig." Nu var krigen altså erklæret, og alle firfødde dyr, okser og æsler, hjorte og råer blev kaldt sammen. Gærdesmutter samlede alt, hvad der flyver i luften, ikke blot alle store og små fugle, men også myg, gedehamse, bier og fluer.

Da krigen skulle til at begynde, sendte gærdesmutteren spejdere ud for at få at vide, hvem der var fjendens anfører. Myggen var den listigste af dem allesammen, den sværmede rundt i skoven, hvor fjenden forsamlede sig, og satte sig til sidst under et blad på det træ, hvorved der blev holdt krigsråd. Bjørnen kaldte nu på

ræven og sagde: "Du er den listigste af os allesammen. Du skal være vor anfører." "Vel," sagde ræven, "men hvad for et tegn skal vi aftale?" Det var der ingen, som vidste, men så sagde ræven: "Jeg har sådan en dejlig lang, rød, busket hale. Den ser næsten ud som en fjerbusk. Når jeg løfter den i vejret, går det godt, og så skal I marchere frem, men lader jeg den hænge ned, skal I flygte alt, hvad I kan." Da myggen havde hørt det, fløj den hjem igen og fortalte alting meget nøjagtigt til gærdesmutteren.

Da den dag kom, hvor slaget skulle stå, kom alle de firfødde dyr farende, hu, hej, så jorden rystede. Gærdesmutteren kom flyvende med sin hær, den peb og skreg og summede, så man blev angst og bange, og hærene gik løs på hinanden. Gærdesmutteren sendte imidlertid gedehamsen af sted, for at den skulle sætte sig under rævens hale og stikke af alle livsens kræfter. Ved det første stik gav det et sæt i ræven, så den lettede lidt på det ene ben, men den kunne dog holde halen i vejret, anden gang måtte den lade den synke et øjeblik, men tredje gang kunne den ikke holde det ud, skreg og stak halen imellem benene. Da dyrene så det, troede de, at alt var tabt, og løb af sted hver til sin hule, og således vandt fuglene slaget.

Kongen og dronningen fløj nu hjem til deres børn og råbte: "Glæd jer børn og spis og drik af hjertenslyst. Vi har vundet slaget." "Nej," svarede de små gærdesmutter, "vi spiser ikke en bid, før bjørnen kommer herhen og beder os om forladelse og siger, at vi er ægte børn." Gærdesmutteren fløj nu hen til bjørnens hule og råbte: "Kom hen til mine børn og bed dem om forladelse og sig, at de er ægte børn, gamle brumbasse, ellers skal jeg sparke dine ribben itu." Bjørnen var forfærdelig angst og skyndte sig at krybe frem og gøre, hvad gærdesmutteren forlangte. Nu var de små gærdesmutter rigtig fornøjede, satte sig sammen i reden, spiste og drak og morede sig til langt ud på natten.

* * *